

Întrebările preliminare

- 1) Se poate interpreta articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1891/2004 ⁽¹⁾ în sensul că îi este interzis serviciului vamal competent sau biroului vamal competent să procedeze la (sau să determine procedarea la) o comunicare, conform articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 ⁽²⁾, sau la o inspecție, conform articolului 9 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1383/2003, atât timp cât cererea de intervenție introdusă înainte de 1 iulie 2004 nu este însoțită de declarația prevăzută la articolul 6 din Regulamentul nr. 1383/2003? Cu alte cuvinte, reprezintă această declarație o condiție de formă ce trebuie îndeplinită pentru ca cererea de intervenție să producă efecte în continuare?
- 2) Se poate interpreta articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 în sensul că acesta dă posibilitatea administrației vamale din Anvers de a prezenta titularului mărcii șase eșantioane prelevate din mărfuri pentru a putea determina dacă este vorba de mărfuri contrafăcute, știind că o astfel de comunicare nu trebuie să fie asimilată nici unei inspecții aprofundate în sensul articolului 9 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1383/2003, în cadrul căreia este admisibil să se controleze în mod minuțios originea și proveniența mărfurilor, nici unei analize tehnice aprofundate a unui eșantion prelevat, în sensul articolului 9 alineatul (3) ultimul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1383/2003? În cazul unui răspuns afirmativ această prezentare trebuia să fie făcută în termenul de 3 zile lucrătoare prevăzut la articolul 4 alineatul (1) din regulament?
- 3) Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 se opune faptului ca funcționarii vamali belgieni să furnizeze informații, obținute în cadrul aplicării regulamentului, în afara canalelor prevăzute în regulament — în speță, instanța are în vedere, între altele, articolul 9 alineatul (2) și articolul 9 alineatul (3) primul paragraf din regulament — de exemplu în cadrul unei audieri de martori sau a unei depuneri de înscrisuri solicitate de instanțele belgiene?
- 4) Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 se opune faptului ca informațiile obținute în urma aplicării articolelor 4 alineatul (2) (a se vedea cea de-a doua întrebare) și 9 alineatele (2) și (3), altele decât cele vizate la articolul 9 alineatul (3) primul paragraf din regulamentul menționat, sau informațiile obținute în urma realizării unei audieri de martori sau a unei depuneri de înscrisuri solicitate de instanțele belgiene (a se vedea cea de-a treia întrebare) să fie utilizate în cadrul unei proceduri ce nu servește la constatarea contrafacerii mărfurilor, cum ar fi în cadrul unei proceduri de combatere a importurilor paralele?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1891/2004 al Comisiei din 21 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1383/2003 al Consiliului privind intervenția autorităților vamale împotriva mărfurilor suspectate de a aduce atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală, precum și măsurile care trebuie aplicate mărfurilor care aduc atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală (JO L 328, p. 16).

⁽²⁾ JO L 196, 2.8.2003, p. 7.

Recurs introdus la 6 martie 2007 de Raiffeisen Zentralbank Österreich AG împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) din 14 decembrie 2006 în cauzele conexe T-259/02 — T-264/02 și T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich și alții/Comisia Comunităților Europene, cu privire la cauza T-259/02

(Cauza C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (reprezentați: S. Völcker și G. Terhorst, Rechtsanwälte)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurenței

- anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță din 14 decembrie 2006 în cauzele conexe T-259/02 — T/264/02 și T-271/02 ⁽¹⁾, în măsura în care respinge acțiunea RZB;
- anularea articolului 3 din Decizia Comisiei din 11 iunie 2002 [C(2002)2091 final], în măsura în care se referă la RZB;
- în subsidiar, reducerea amenzii aplicate RZB, stabilită în articolul 3 din decizia atacată, ce este lăsată la libera apreciere a Curții;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin acceptarea faptului că, din simpla extindere a reuniunilor bancare pe teritoriul unui stat membru, Comisia poate să tragă concluzia privind posibilitatea afectării comerțului interstatual, Tribunalul a încălcat articolul 81 alineatul (1) CE.

Tribunalul a calificat, printr-o eroare de drept, reuniunile bancare ca fiind „o încălcare deosebit de gravă” în sensul liniilor directe privind amenzile. Acesta a utilizat în mod greșit criteriile menționate în liniile directe privind gravitatea încălcării (natura încălcării, efectele concrete pe piață, mărimea pieței geografice relevante), nu a luat în considerare selectivitatea măsurilor represive ale Comisiei și în final nu a efectuat analiza integrală, solicitată de el însuși, a tuturor aspectelor exprimate.

Tribunalul i-a atribuit RZB, printr-o eroare de drept, părțile de piață ale întregului sector Raiffeisen. În mod nejustificat, acesta și-a limitat examinarea numai la „evidentele” tratamente inegale față de celelalte bănci. Acestuia i-a lipsit baza juridică necesară pentru o atribuire completă.

Tribunalul a evaluat, printr-o eroare de drept, cooperarea RZB. Acesta a aplicat criteriul „valorii adăugate semnificative” prin încălcarea principiului neretroactivității, nu a luat în considerare caracterul voluntar al diverselor contribuții din partea RZB în vederea cooperării, a procedat în mod neintemeiat la o inversare a sarcinii probei cu privire la valoarea colaborării, a refuzat în mod inadmisibil enunțarea comună a faptelor ca formă improprie a cooperării și nu a recunoscut, în mod greșit, acceptarea de către RZB a scopurilor anticoncurențiale ale acordului, ca o contribuție în vederea cooperării.

(¹) JO C 331, p. 29.

Recurs introdus la 6 martie 2007 de Bank Austria Creditanstalt AG împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) din 14 decembrie 2006 în cauzele conexe T-259/02 — T-264/02 și T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich și alții/Comisia Comunităților Europene, cu privire la cauza T-260/02

(Cauza C-135/07 P)

(2007/C 117/19)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Bank Austria Creditanstalt AG (reprezentanți: Dres. C. Zschocke și J. Beninca, Rechtsanwälte)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurenteii

- anularea totală sau parțială a hotărârii Tribunalului de Primă Instanță din 14 decembrie 2006 în cauzele conexe T-259/02 — T/264/02 și T-271/02 (¹) cu privire la cauza T-260/02;
- anularea deciziei Comisiei din 11 iunie 2002 în cauza COMP/36.571, în măsura în care se referă la BA-CA;
- în subsidiar, reducerea corespunzătoare a amenzii aplicate BA-CA prin decizia contestată a Comisiei și

- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin recursul său, recurenta solicită anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță din 14 decembrie 2006. Recurenta invocă critici numeroase privind lipsa de motivare, erori de drept și vicii de procedură.

Recurenta critică faptul că hotărârea atacată a confirmat într-un mod neclar opinia Comisiei potrivit căreia reuniunile bancare ar fi avut efecte economice negative. În opinia recurenteii, hotărârea atacată încalcă principiile procedurii administrării probelor, prin aceea că înțelege greșit condițiile expertizei economice pentru dovedirea inexistenței efectelor economice. În baza expertizei prezentate, efectele economice nu ar fi putut fi avute în vedere la stabilirea amenzii.

Recurenta critică hotărârea atacată, întrucât a ignorat cerințele instanțelor europene privind necesitatea unei reduceri a amenzii pe baza circumstanțelor atenuante pentru reducerea amenzii. Din cauza acestei erori de drept, hotărârea atacată nu a corectat eroarea de apreciere a Comisiei, care nu a luat în considerare, în vederea reducerii amenzii, participarea autorităților publice și cunoașterea deplină și dovedită a caracterului public al reuniunilor bancare.

Recurenta critică, în al treilea său motiv de recurs, lipsa motivației, încălcarea principiului egalității de tratament, precum și alte erori de drept și vicii de procedură ale hotărârii atacate în legătură cu evaluarea de către Comisie a contribuției sale în vederea cooperării.

Recurenta a colaborat de la început cu Comisia pentru stabilirea situației de fapt. În special, aceasta a prezentat o expunere completă privind reuniunile bancare într-un stadiu inițial al procedurii, precum și o documentație vastă, pe care nu ar fi fost obligată să le prezinte, iar acestea, potrivit constatărilor Tribunalului privind situația de fapt, ar fi fost utilizate de Comisie în decizia în litigiu. În plus, recurenta a prezentat, prin răspunsul său la comunicarea obiecțiilor, o expunere a situației de fapt care, potrivit constatărilor din cadrul hotărârii atacate, ar fi putut fi utilizată în mod asemănător de Comisie în decizia în litigiu.

Ca și decizia în litigiu, hotărârea atacată nu a acordat nicio reducere a amenzii pentru cooperarea deplină, utilă și dovedită a recurenteii. Aceasta constituie o aplicare greșită a Comunicării cu privire la cooperare, ceea ce ar încălca principiul egalității de tratament și principiul încrederii legitime. În plus, prin considerațiile proprii privind cuantumul amenzii stabilite în sarcina recurenteii, față de care reclamanta nu a putut să ia poziție mai înainte, hotărârea atacată a încălcat principiul contradictorialității.

(¹) JO C 331, p. 29.